

telse for. Naar han kaldte hende Fru Justitia, var det ikke blot, som Folk troede, fordi hendes Mand havde været en af hans Justitsministre. Det var en Hyldest fra et Menneske, der med al sin tyranniske Viljestyrke havde noget kvindagtigt i sin Natur, en skjult Svaghed for alt, hvad han ikke havde formaaet at undertvinge.

De talte lidt om Skovfesten, ogsaa om Mads Vestrups Optræden, der havde gjort et ganske stærkt Indtryk paa Fru Bertha.

„Ja, den Mand kan maaske bruges!“ sagde Enslev og gav sig igen til at tale om Valget.

„Forholdene her i Kresen er typiske. For blot tre-fire Aar siden vilde Balduin Hansens Kandidatur have været en Selvfølge. Som Forholdene nu ligger, anser jeg den for absolut haabløs. Og veed De, hvem der modarbejder ham? Tyrstrup! Jeg veed det med Sikkerhed. Han ønsker Præsten valgt. Balduin Hansen skal engang have haft en Konflikt med sine gejstlige Foresatte, og denne gamle Affære har Præstepartiet gravet op for at kunne benytte den imod ham i Valgagitationen. Derfor vil Tyrstrup ikke have ham. Det tegner Manden! *Det* er den nye Kurs, der skal styres! . . . Men jeg har længe forstaaet det. Jeg ser ogsaa, hvor det altsammen bærer hen! Frihedsglæden er hos et Folk som det danske en Søndagsfølelse, som tilnød kan holde sig Mandagen over. Allerede om Tirsdagen begynder de fleste at længes tilbage til Tugten og Tvangen og Ydmygelsen. Jeg maa ofte tænke paa, hvad jeg har hørt om Livsfanger, der som gamle slipper ud af Fængslet. De gaar Resten af deres Liv og gemmer paa en hemmelig Hjemve efter Cellen og Haandjernene.“

„Vil De sige mig oprigtig, Enslev, er det Deres Hensigt at forsøge paa at faa min Brodersøn valgt i Stedet for Balduin Hansen?“

„Ham eller en anden fuldt paalidelig Mand, hvis Valg kan gennemføres. Balduin Hansen har jeg, ærlig talt, ikke selv brudt mig synderlig om. Han er saa fuld af vidtløftige Ideer og har saa mange Særinteresser. Og jeg sætter ikke Pris paa Politikere med Særinteresser.“

„Men jeg begriber ikke, at De kan tænke paa at faa min